

UZASADNIENIE

S. N. został obwiniony o to, że

w dniu 17 kwietnia 2014 roku ok. godziny 14.20 w P., przy ul. (...) w aptece dokonał kradzieży opakowania insuliny o nazwie (...) o wartości 100 złotych na szkodę (...) Spółki z o.o.,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw;

w dniu 26 czerwca 2014 roku o godzinie 10:34 na ul. (...) w P. z apteki (...) dokonał kradzieży jednego opakowania insuliny (...) o wartości 242 złotych na szkodę B. G.,

tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2015 roku w sprawie VII W 606/14 uznał obwinionego S. N. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 119 § 1 kw w związku z art. 9 § 2 kw wymierzył mu łączną karę 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym;

- na podstawie 119 § 4 kw orzekł wobec obwinionego obowiązek zapłaty na rzecz F. Spółki z o.o. kwoty 100 złotych oraz na rzecz pokrzywdzonej B. G. kwoty 242 złotych tytułem naprawienia wyrządzonych szkód;

- zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. kwotę 265,68 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej obwinionemu z urzędu;

- zwolnił obwinionego od kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został w całości zaskarżony przez obwinionego.

Apelacja obwinionego wywiedziona – jak wynika z analizy jej treści – z podstawy prawnej art. 438 pkt 1 kpk w związku z art. 109 § 2 kpw zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa materialnego poprzez błędną ocenę zachowania obwinionego - uznanie go winnym popełnienia zarzucanych mu wykroczeń w sytuacji, gdy działał w obronie koniecznej.

W konkluzji obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go od popełnienia zarzucanych mu wykroczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu przez skarżącego ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, a dotyczące sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanych mu wykroczeń są prawidłowe, zgodne z materiałem dowodowym sprawy.

Sąd kierując się prawem swobodnej oceny dowodów poczynił ustalenia, które nie mogą być uważane za błędne, dowolne, sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Zgromadzone w sprawie dowody w postaci zeznań świadków B. G., J. R. i P. M., jak też nagranie z monitoringu nie pozostawiają wątpliwości, iż S. N. dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń.

Zeznania wyżej wymienionych świadków są logiczne, spójne. Osoby te nie miały jakiegokolwiek powodu, by celowo przedstawiać wersję inkryminowanych zdarzeń w sposób niekorzystny dla obwinionego. Jednocześnie trzeba

zauważyć, że zeznania J. R. i B. G. korelują w pełni z rzeczowym materiałem dowodowym w postaci nagrania z monitoringu apteki (...). Na nagraniu utrwalony został fakt dokonania przez obwinionego zaboru insuliny oraz moment opuszczenia przez niego apteki bez uiszczenia zapłaty. Z protokołu rozprawy z dnia 14 stycznia 2015 roku wynika - vide k. 80 verte, iż nagranie pozwala zidentyfikować obwinionego i ustalić jego zachowanie w aptece. Odnośnie wykroczenia z dnia 17 kwietnia 2014 roku zauważyć należy, iż obwiniony będąc przesłuchiwanym w charakterze osoby podejrzanej wyjaśnił, iż działał w obronie koniecznej.

Brak jest podstaw do stwierdzenia, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Obszerne, krytyczne uwagi obwinionego dotyczące systemu ubezpieczeniowego w Polsce nie dają żadnych podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny prawno – karnej zachowania obwinionego.

Prawidłowa jest kwalifikacja prawna czynów. Orzeczona kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełni cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego.

Orzeczenie o zasądzeniu kwoty 516,60 zł tytułem zwrotu kosztów świadczonej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym uzasadnia § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 461)

Dokonując analizy możliwości płatniczych obwinionego, ocenić należało, że uiszczenie kosztów sądowych za drugą instancję mogłoby stanowić dla niego nadmierną uciążliwość, w związku z czym Sąd Odwoławczy zwolnił obwinionego od opłaty za drugą instancję i zryczałtowanej równowartości wydatków za postępowanie odwoławcze.